

EL CARRER

PERIÒDIC CATALÀ D'ESQUERRA

Portantveu del Centre d'Esquerra - Estat Català

Volem la independència
de Catalunya

Redacció i Administració:
Rambla Macià, 40

15 cèntims

Any 3

Vilanova i Geltrú, 30 abril 1932

Núm. 21

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

CRONICA QUINZENAL

Per la integritat de l'Estatut

Verament l'Estatut de Catalunya no és per a nosaltres una fita. Només ens representa com un graó que ens servirà de repós en la marxa per a recobrar aquell alè necessari per a llençar-nos, amb més ardidesa si cal, a la total reconquesta de les nostres llibertats.

La data del 2 d'agost de 1931 quedarà marcada en la nostra història nacional com a data memorable, ja que per primera vegada el poble català donà mostres inequívokes de voler ésser lliure.

Després d'aquella votació, algú digué que allò havia estat com a foc d'encenalls, que havia estat vessament d'entusiasme i que no encloïa el veritable sentiment dels catalans. Segurament, però, que tots els Maura, Royo, Emiliano i demés fauna cloddaldesca amb frigi, hauran tingut ocasió de constatar que el sentiment del poble català és un i únic després de la manifestació de diumenge passat, on hi era representada tot Catalunya, demés de la tramesa de targes que depassà de molt l'èxit previst pels organitzadors, manifestacions ambdues que palesaren a bastament la fermesa de Catalunya.

Que sàpiguen els parlamentaris espanyols que té més força l'Estatut de Catalunya que la Constitució espanyola; l'Estatut ha estat refermat pel poble; la Constitució, no; i que al costat d'aquest Estatut hi ha tot un poble, tot Catalunya en peu per a defensar-lo.

Cal que els parlamentaris catalans aprenguin l'excel·lent lliçó que els hi ha estat donada; que no van a Madrid a discutir ni a regatejar; únicament van a Madrid a presentar el pacte de relacions que Catalunya vol tenir amb Espanya, i per tant, per més Xirau i Palau i per més Lluhi que es diguin aquests parlamentaris, no tenen cap dret a fer esmenes, ja que per damunt d'ells hi ha el poble que l'ha votat, ja que no són més que portadors de la voluntat d'aquest, i és al poble a qui pertany l'acceptar o rebutjar les esmenes que poguessin fer-se, i si el poble ho accepta, que quedi en ferm. Altrament, estan incapacitats jurídicament d'acceptar o introduir cap modificació, per ínfima que sigui, i si contradiuen la voluntat del poble que els ha portat als escons del Congrés, aquest mateix poble sabrà rebutjar-los per traïdors a la seva voluntat.

FIXEM POSICIONS

La desaparició de la monarquia borbònica i més encara el fet de la proclamació de la República Catalana, quan el darrer Borbó regia els destins d'Espanya, va posar fi als lligams de Catalunya amb Castella. Aquesta unió, mai efusiva ni cordial, nascuda de casaments de reis i no sancionada mai pel nostre poble, en mantes ocasions revoltat contra l'esperit uniformista i dominador de la raça castellana, quedà desfeta a l'ensorrar-se definitivament la monarquia. El poble va tornar a la plenitud de la seva sobirania. I el poble català, per boca del seu il·lustre capdill en Francesc Macià, s'alçà en república lliure i independent.

Al proclamar-se, més tard, la República Espanyola, si els seus homes dirigents i el poble espanyol s'haguessin sentit agullonats per un esperit verament liberal i democràtic, haurien reconegut la raó de Catalunya, admetent sense temences ni asprors l'acte d'en Macià i estructurant una nova Ibèria, reconeixent la diversitat d'elements ètnics, històrics, racials, que la constitueixen.

Però l'endarreriment de la marxa del poble espanyol i les reminiscències atàviques centralistes dels seus capdavaners, no ho van voler així, i

aquell moment, potser únic, que hauria pogut ésser per als espanyols, d'esmena eficient d'erros seculars, fent una Ibèria forta, ens temem acabarà amb un pegat molestós, que no curarà res i que pot ésser, en canvi, causa de nous malestars per a uns i altres.

Catalunya no ha renunciat, no pot renunciar mai, a la seva total, absoluta llibertat. No ens uneix amb els pobles veïns, res més que això: el veïnatge, i si es vol, el tracte d'algunes centúries. Però tracte ple de renyines, de malesvolences, de topades sagnants, com de veïns mal avinguts sempre. Tracte sostingut més per la força i la imposició castellana, que per la mutua benvolença.

Admetem, però, el fet circumstancial d'ara, i en conseqüència, admetem l'Estatut, que en un massa ample esperit de concòrdia, que no té d'ésser agraït, Catalunya va votar. Però diem-ho clar. L'Estatut de Catalunya que va ésser votat pels Ajuntaments i pel poble de Catalunya amb emocionant unanimitat, no pot ésser mutilat per ningú. Si és veritat, com van dir els nostres diputats i com a nosaltres ens sembla, que la Constitució Espanyola no *tapona* l'Estatut, aquest no pot ésser objecte de merca-deig ni de regateig. Massa ha fet Catalunya, i encara que només sigui per ara, en contentar-se amb les minses llibertats que li reconeix l'Estatut, per admetre que mans barroeres, forasteres, sense dret ni raó, comencin a introduir-hi modificacions que el desfigurin.

L'Estatut nostre, íntegre, el votat pel poble català, ja és llei per dret plebiscitari. D'acord amb la Constitució espanyola o fora d'ella, la voluntat de Catalunya, unànimement expressada en aquest punt, després de proclamada nostra llibertat, és quelcom sagrat, intangible. No és, doncs, cap mercè, el que ens han de fer les Corts espanyoles. No ens han de donar res. Som nosaltres els que hem cedit, momentàniament, part del nostre dret. Ells han de reconèixer aquest fet i prou. L'Estatut nostre, fruit d'una generosa transacció per part de Catalunya, o s'admet tot tal com el poble el va votar, o nostra terra recobra la plenitud de sobirania que Francesc Macià li atorgà amb el seu gest simbòlic i ardit, el dia 14 d'abril de l'any darrer.

REMIGI JUNCÀ

Conferència de Maspons i Anglasesell

organitzada pel
Centre d'Esquerra - Estat Català

Presidí l'acte el nostre amic Lleó, el qual feu la presentació del conferenciant.

La meua conferència — digué el senyor Maspons i Anglasesell — serà més aviat una conversa sense cercar paraules fortes per arrencar aplaudiments com es fa amb els mitings.

Em demanaren la publicació d'un fulletó, el qual és la causa d'unes conferències que he donat a Barcelona i de la que dono avui aquí, i això ha despertat tant d'interès, perquè és un cas claríssim, gairebé de sentit comú, si el comparem amb altres casos que s'han succeït a Euro-

pa, especialment després de la gran guerra.

El nostre dret és evident, i aquest dret no pot prescriure un dret si és que hem estat violats i no hem pogut exercir-lo. Sabem el que ha passat a Catalunya; mirem els acords de les antigues Corts Catalanes i els acords de la Generalitat; aneu i veureu el reconeixement de la personalitat de Catalunya, i àdhuc en l'època de l'opressió espanyola, veiem com els reis castellans en venir a Catalunya són reis de Catalunya i d'Espanya, i així Felip IV de Castella és Felip V de Catalunya.

Van tallar les arrels del dret català i ens volgueren fer creure que si teníem alguna cosa era perquè ells ens l'havien concedida. Catalunya de llavors ençà, ha deixat d'existir en la vida pública. Només podia ex-